

Jen tak o alkoholu v běžném životě

Vložil Fokkin - 08/10/2013 14:39

Letní aktivita mládeže, stavba masokombinátu v Olomouci. Tak tam to bylo poprvé. Tři kluci. Přes den jsme pracovali na stavbě, ale co pak? Na ubytovně poskládané z unimobuněk byla nuda, a tak jsme se poflakovali po ulicích, mleli hovadiny o tom, jaký bude první sex, o tom jaký bude druhý sex, bude lepší s mladší nebo starší, prostě puberta. No a večer tradá do místní hospody na večeři. Měli pouze tlačenu a párek, ale to vůbec nevalilo. Dali jsme si Litovelskou desítku, která tě, dle Karla Plíhala, zakrátko promění v rozkošného medvídka, hráli karty a mleli hovadiny.

Pak přišli chlapi ze stavby a už to jelo – borovička – pivo – borovička – pivo Ve 21,45 už jsem nemohl, tak jsem se odklopýtal na ubytovnu, kluci ještě zůstali. Cesta byla velmi zajímavá, stavěla se kolmo přede mnou (to jsem lezl po čtyřech). Pojídal jsem výborné hrušky (to byly kaštiny v ještě zelené slupce). Každopádně jsem se na ubytovnu dostal a ulehl na kavalec. A začal vesmír. Úžasné, zrychlující se motání hlavy, které jsem pak už nikdy nezažil. Ráno bylo v pohodě, nic mě nebolelo, jen ta chuť borovičky v ústech trvala až do oběda. Brigáda skončila, a já od té doby nikdy nepil borovičku.

A začalo to nádherné, bezstarostné období života. Vandrování, lezení po skalách, vodáctví, fotbal, lyžování, malování, fotografování, víkendy na chatách a chalupách, první lásky, konečně první sex, muzicírování, prostě paráda. A večer se pilo. Protože s pitím je ta paráda ještě parádnější. Nikdo nic složitějšího neřešil, nikdo neměl deprese, jen pro tu náladu se pilo.

Potom naše slavná revoluce, svatba, dítě, práce v kapitalistické společnosti. Ale všechno pořád v pohodě. Vandrování, lezení po skalách, vodáctví, fotbal, lyžování, malování, fotografování, víkendy na chatách a chalupách, muzicírování, prostě paráda. A večer se pilo. Už ne tak moc.

Ale přišly první krize, hádky, řešení problémů a jízda pod vlivem alkoholu.

A pak další, tentokrát už s očesáním pravé strany vozidla a odebráním řidičského oprávnění. Z toho vyplývající další hádky, krize.

A požadavek: "...běž se léčit, jinak se rozvedu!"

No tak jsem šel. Následovaly známé procedury. Po aplikaci disulfiramu jsem začal manželce smrdět, sexuální aktivita byla nulová. Začal jsem se vyhýbat kamarádům, jen abych nemusel do hospody (ty výmluvy byly naprosto šílené), začal jsem se vyhýbat sportovním aktivitám, jen abych nemusel do hospody po jejich skončení, začal jsem se vyhýbat hudebním aktivitám, jen abych nemusel do hospody. Odmítli mě pojistit a všichni v mém okolí věděli, že jsem alkoholik. A najednou jsem neměl žádné kamarády. Takhle to dál nepůjde, řekl jsem si a šel za lidmi do hospody. Dal jsem si čaj a dělal, jako že jsem zkrátka nemocný a alkohol nemohu (dost hloupá výmluva). Ale sedíte v hospodě s lidmi pod vlivem. Asi za deset minut jsou vám nepříjemní a vy jste nepříjemní jim. A takový firemní večírek, kdy děláte akorát šoféra a 8 hodin posloucháte ožralecké kecy svého šéfa a kolegů, se závěrečným konstatováním všech zúčastněných (ve 4,00 ráno), že vy jste z nich ten nejlepší, tak to je přesně to, co od abstinence očekáváte.

Tudy cesta nevede, řekl jsem si. A tak jsem se začal vyhýbat úplně všemu. Je mi 50 let. Abstinuji 7 let. Před těmi sedmi lety jsem měl atletickou figuru a hmotnost 75 Kg. Dnes mám figuru a 115 Kg. Mou nejmilejší činností je ležení na gauči. Nevyjdu do třetího poschodí bez pocitu, že umřu. Na kytaru, banjo, mandolínu, bicí už nedovedu nic zahrát. Natož abych něco zazpíval. Nic mě nebaví, nemám žádného kamaráda a mám deprese.

Žena se chce rozvést, s tak nudným člověkem přece nebude žít. Děti se semnou nebaví, s tak nudným člověkem si nemají co říct. Nikdo mě nepojistí. Stále abstinuji. Život mě nebaví, rodina mě nebaví, práce mě nebaví.

Začal jsem brát antidepressiva.

A tak se ptám sám sebe – má (mělo) to smysl? Pil jsem jako ostatní, veselý jsem byl jako ostatní, úlety jsem měl jako ostatní, jsem jako ostatní.

Dnes se zabývám sebevraždami a jejich nejrychlejší, nejjistější a nejbezbolestnější cestou.

Abstinuji 7 let.

Tak vzhůru do ní!!!!

Váš Fokkin

=====

Re: Jen tak o alkoholu v běžném životě

Vložil Jirka - 11/10/2013 22:45

Docela smutný příběh. Člověk by si měl stanovit pár neporušitelných pravidel. Nikdy nesedat pod vlivem za volant. To za to opravdu nestojí. Pokud vím, že pojedu, ovládat se, snažit se nepít, jak kaferský buvol. Stejně tak v práci. Prostě donutit se občas nepít. Jen tak nepadne člověk na samotné dno. Jinak jej čeká pochmurný život abstinenta, jak popisujete, v horším případě dráha bezdomovce. Abstinence, ať už se týká čehokoli, není normální, takže raději se to snažit včas kočírovat. :)

=====